

— og overdrog ham eller lejede ham et Stykke Jord (*En Stemme*: Solgte!)... eller solgte ham et Stykke Jord, hvorpaa han kunde opføre sit Apotek. Se, det er den Slags Ting, som kan ske, naar man gaar den gammeldags Vej og foreskriver en bestemt Omkreds, indenfor hvilken Apoteket skal ligge, og saa overlader til Apotekeren selv at se at blive enig med Grundejerne.

Noget senere — det er ikke saa forfærdelig længe siden, det er vist i Løbet af det sidste Aarstid, det er passeret — blev der paa Andragende fra Beboere i Godthaabskvarteret bevilget et nyt Apotek derude. Der blev ligeledes fastsat en Omkreds, indenfor hvilken Apoteket skulde ligge. Bevillingen blev opslaaet ledig, og den blev given til en Apoteker Petersen i Roskilde. Han var selvfølgelig meget glad over Bevillingen og kom glædestraalende op i Justitsministeriet og takkede for den. Men da han skulde til at gaa rundt med en rød Lygte hos Grundejerne, viste det sig, at disse skruede Prisen for Lokale til Apoteket saa højt op, at han fandt, at han ikke kunde give saa høj en Pris, og Følgen deraf blev, at han frasagde sig Privilegiet; det maatte opslaaes paany og blev da givet til en anden.

Nu er der her med Hensyn til Apoteket i Frederiksberg Allé sket det, at 56 bekendte Mænd i Frederiksberg Allé og paa dens Sideveje — det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) kender dem utvivlsomt alle sammen — have andraget om, at dette Apotek netop maatte komme til at ligge i Ejendommen Nr. 42 paa Hjørnet af Alhambravej og Frederiksberg Allé. Efter at dette var sket, og efter at Ministeriets Konsulent i Apotekersager havde udtalt sig for, at Apotheket skulde oprettes, og efter at han ved Hjælp af den farmaceutiske Visitator — den Mand, der rejser rundt og visiterer alle Apoteker i Landet — havde overbevist sig om, baade at der i denne Ejendom var Lokaler, der egnede sig til et Apotek, og tillige, at Ejerne af Ejendommen vare villige til at indrette disse Lokaler og overlade dem i Leje for et Tidsrum — uopsigelig fra deres Side — af, saa vidt jeg husker, 15 Aar for en efter Visitators og Apotekerkonsulentens Mening rimelig Pris, saa blev det bestemt, at Apo-

teket skulde ligge i denne Ejendom, og det gjorde jeg for at udgaa en lignende Kalamitet som den, der har fundet Sted i Brønshøj og ude i Godthaabskvarteret.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) gjorde nogle faa Bemærkninger om Censuren, og skønt han i det væsentlige var enig med mig, var der dog nogle enkelte Punkter, hvor der var Uenighed. Det tillægger jeg i og for sig mindre Betydning, men jeg vil dog nævne enkelte af disse Punkter. Det ærede Medlem mente, at Læsning gjorde et meget stærkere Indtryk end det at se et Teaterstykke for sig. Det kan der være forskellige Meninger om. Det kommer an paa, hvor stor Fantasi, Indbildningskraft, man har. Jeg tror, at paa det egentlige, store Publikum er dette, at se et Teaterstykke, saaledes, at de ikke selv udføre noget Tankearbejde derved, noget, som bider sig ganske anderledes fast end Læsningen deraf. Men jeg har kun nævnt dette som en af mine Grunde til at handle i denne Sag, som jeg har gjort. Og naar det ærede Medlem mente, at de franske Farcer, som af og til opføres, ere langt mere nedbrydende end et Stykke som „Karen Borneman“, saa er jeg slet ikke enig med ham deri. Thi naar Folk se disse franske Farcer, forstaa Folk, selv om der skulde være et og andet deri, der ikke er, som det skal være, meget godt, at det er Løjer, og at saaledes skulle de ikke bære sig ad. Et Teaterstykke derimod, der søger at fremstille visse Fremgangsmaader og Praktiker, som man skal bruge, gør ganske andet Indtryk paa Folk, end Løjerne gøre.

Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) talte ogsaa om Censuren. Det er ganske umuligt at imødegaa alt, hvad der er sagt under denne Forhandling, og jeg skal heller ikke komme dybere ind paa det ærede Medlems Udtalelser. Jeg kan ligesom overfor det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds ogsaa her i det væsentlige henvise til, hvad jeg tidligere har udtalt. Men det ærede Medlem udtalte Sp. 676, at jeg havde sagt, at Spørgsmaalet om Censur havde ikke været forhandlet her paa Rigsdagen senere end 1889, og at jeg havde rent glemmt, at der i 1898—99 havde været forhandlet et Lovforslag, som